

prof. dr hab. Czesław Tarkowski (1987–1990)

Prof. dr hab. Czesław Tarkowski urodził się 5 czerwca 1926 r. w Motyczu, woj. lubelskie. Mgr inż. Wydziału Rolnego UMCS (1953); kandydat nauk rolniczych Wydziału Rolniczego WSR w Lublinie (1958); doc. dr hab. nauk rolniczych w zakresie genetyki i hodowli roślin (1964); prof. nadzw. (1971); prof. zw. (1978).

Asyst. Katedry Genetyki i Drobiarstwa, a następnie Katedry Szczegółowej Hodowli Zwierząt Wydziału Rolnego UMCS (1950–1952), doktorant tego Wydziału WSR w Lublinie (1953–1957); st. asyst. i adiunkt (1958–1965); doc. (1965–1971) Katedry Hodowli Roślin i Nasiennictwa, prof. nadzw. (1971–1978), prof. zw. (1978–1996) Instytutu Genetyki i Hodowli Roślin Wydziału Rolniczego AR.

Kier. Zakładu Cytogenetyki Kat. Hodowli Roślin i Nasiennictwa (1966–1970), dyr. Instytutu Genetyki i Hodowli Roślin (1970–1994); prorektor (1968–1972); dziekan Wydziału Rolniczego (1981–1987); rektor AR (1987–1990).

Czł.: Komitetu Hodowli i Uprawy Roślin PAN; Komitetu Fizjologii, Genetyki i Hodowli Roślin PAN (od 1969); Komitetu Biofizyki i Biochemii PAN (1978–1981); czł. rad naukowych: Zakładu i Instytutu Genetyki Roślin PAN w Poznaniu (1972–1989); Instytutu Agrofizyki PAN w Lublinie (1984–1995); IHAR w Radzikowie (1987–1990); przew. lubelskiego oddziału Polskiego Towarzystwa Genetycznego (1970–1976); przew. Zarządu Głównego Polskiego Towarzystwa Genetycznego (1976–1979); przew. Zarządu Wydz. II Biologia Lubelskiego Towarzystwa Naukowego (1991–1995); radny WRN w Lublinie i wiceprzew. Komisji Rolnictwa (1976–1984); czł. Polskiego Towarzystwa Przyrodniczego im. M. Kopernika (od 1969).

Autor 250 publikacji z zakresu genetyki i hodowli zbóż i traw, w tym 15 monografii, podręczników i skryptów.

Prowadził badania z zakresu cytogenetyki traw łąkowych i pastwiskowych oraz pszenicy, żyta i pszenżyta; opracował teorię pasażowania chromosomów żyta w pszenżycie; wykazał, że białko zapasowe pszenżyta jest mieszaniną gliadyny i sekaliny, stąd nazwa tritikalina; dokonał ze współpracownikami transferu genów z kozięńców do pszenicy i pszenżyta oraz genów karłowatości *Rht* do pszenicy i pszenżyta; podstawił chromosom pszenno-żytni do kilku odmian pszenicy.

Kierownik 150 prac magisterskich; promotor 6 przewodów doktorskich; opiekun naukowy 4 prac habilitacyjnych.

Odznaczenia i nagrody: Złoty Krzyż Zasługi (1972); Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski (1973); Krzyż Oficerski Orderu Odrodzenia Polski (1981); Zasłużony Nauczyciel PRL (1979); Medal Komisji Edukacji Narodowej (1979) i wiele innych; 5 indywidualnych nagród Ministra Edukacji (1970, 1973, 1979, 1988 i 1989).